

føre Tilsyn med, om den enkelte Skovejer udnytter sit Areal tilstrækkelig godt, ikke blot for sig selv, men ogsaa for Samfundet, vil jeg sige, at saadanne Betragtninger har ret vidtrækkende Konsekvenser; thi saa burde ogsaa Landbruget sættes under Tilsyn med Hensyn til, om Jorden dyrkes paa en baade for Ejeren selv og for Samfundet tilfredsstillende Maade. Hvis jeg havde mindste Tillid til, at man paa den Maade fremmede Landbruget, skulde jeg gaa med til at overveje, men ogsaa kun til at overveje Sagen. Jeg er imidlertid paa Forhaand klar over, at man opnaar det stik modsatte. Da ikke mange tilsidesætter deres egne Interesser for at have den Fornøjelse at se Træerne staa og raadne paa Roden, anser jeg ikke det, det ærede Medlem har fremdraget, for en Samfundsfare, som vi bør lovgive imod. Derimod kan der være en Fare, jeg vil ikke sige for Samfundet, men for vore Skove, i, at man tillader enhver Person, der uden at have Forstaaelse af Skovenes Betydning og uden at have den Kærlighed til Skovene, som man maatte ønske, at enhver Skovejer var i Besiddelse af, kommer i Besiddelse af et Skovareal, for øjeblikkelig Fordels Skyld at ødelægge dette; det er en Fare, fordi det kun er muligt at oprette, hvad der ved saadan Kortsynethed kan ødelægges i kort Tid, i Løbet af en lang Aarrække, ja, igennem Slægtleds Arbejde. Derfor finder jeg stadig, at man ikke bør være betænkelig ved at gøre Forordningen af 1805 saa effektiv som muligt. Her er ikke Tale om en Udvidelse eller en Skærpelse af den, men kun om, at Myndighederne faar Midler i Hænde til at gennemføre dens Bestemmelser. Det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Mads Jensen [Aale]) har nemlig Ret i, at Forordningens Bestemmelser er noget vage og uklare. Forordningen har gjort stor Nytte, netop fordi den paa en heldig Maade har imødekommet et virkeligt Ønske ude i Befolkningen om, at Skovene skulde bevares. Hvis dette ikke havde været Tilfældet, tror jeg ikke, at Forordningen havde faaet den Betydning, som den har haft; den har faktisk været i Samklang med Befolkningens Ønsker. Og medens vi ofte ser, at en uheldig Lov eller administrativ Bestemmelse vækker Modstand, kan man til Gengæld ogsaa have den Glæde at se, at en Bestemmelse værner om noget, hele Befolkningen holder af, og netop derfor støttes af Befolkningen. At den Grund har denne Forordning til Trods for sine Mangler virket saa overordentlig heldigt til at bevare Skovarealerne. Men

man maa ikke se bort fra, at det i ganske enkelte Tilfælde kan være nødvendigt, at man er i Stand til at haandhæve Lovens Bestemmelser; det har ogsaa været tiltrængt tidligere. Det kan ogsaa siges at være ejendommeligt i vore Dage, hvor der lovgives om, alt muligt mellem Himmel og Jord, at man har ladet dette Omraade urørt. Men sent er jo bedre end aldrig. Der foreligger i Øjeblikket særlige Forhold, som paa naturlig Maade har henledet Opmærksomheden paa Sagen.

Naar det ærede 2det Medlem for 4de Kreds (Vejstrup) vilde bevise — saadan forstod jeg ham —, at ulovlig ryddet Skov altid var gaaet over til Agerbrug, ud fra det, at han selv havde et Stykke paa 2½ Tønde Land, som tidligere havde været Skov, men nu var Agerbrug, forekommer det mig dog, at dette Bevis er for tyndt. Netop fordi Myndighederne har staaet uden effektive Midler til gennem Forordningen at hindre det, er det sket, at der baade paa Øerne og i Jylland paa ulovlig Maade er ryddet Skov, uden at den er blevet til Agerjord. Men Arealet har tabt Karakteren af Skovareal. Der er saa kommet en Ejer, som ikke har vidst, hvad han gjorde, og som har pløjet det op og dyrket det op, og saa gaar Arealet efterhaanden over til at blive Agerjord. Men en saadan Proces, som saadan Udvikling foregaar nu ikke i Løbet af faa Aar. Naar der er nævnt et Tidsrum af 20 Aar, indenfor hvilket den paagældende Ejer skal hæfte for, hvad der er sket, selv om han ikke er Skyld i den Lovovertrædelse, der har fundet Sted, tror jeg dog, det er et Tidsrum, som den almindelige Hukommelse nok kan spænde over. Det lille Areal paa 2½ Tønde Land, som det ærede Medlem omtalte, har sikkert ikke været Skov og er sikkert ikke ulovligt ryddet i de sidste 20 Aar, thi i saa Fald føler jeg mig overbevist om, at den, der har solgt Ejendommen, eller Naboerne rundt omkring meget vil vilde have været vidende om, at Arealet egentlig havde været Skov, og de vilde sikkert ogsaa have været vidende om, at der hvilede Fredskovsforpligtelse derpaa.

Men der tilsigtes altsaa — det beder jeg endnu en Gang ærede Medlemmer om at erindre — ikke andet og mere med dette Lovforslag, end at man kan blive i Stand til i de ganske faa Tilfælde, hvor det viser sig nødvendigt, at haandhæve de Bestemmelser, som vi i og for sig alle sammen — det tror jeg at turde sige — er enige om er gode, og som har virket paa en heldig Maade. Vi behøver ikke at føle os fornærmede over,